

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL. M. a Mgr. Zdeňka Macháčka v právní věci žalobce: ■■■ s.r.o., se ■■■, zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Černého 517/13, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 3. 2017, č. j. OD 332/17-2/67.1/17102/Rg,**

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 29. 3. 2017, č. j. OD 332/17-2/67.1/17102/Rg, a rozhodnutí Magistrátu města Liberec ze dne 26. 1. 2017, č. j. MML117963/16/3138/OD/PO, se z r u š u j í pro vady řízení a nezákonnost a věc s e v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. **Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci k rukám jeho právního zástupce Mgr. Václava Voříška, advokáta, se sídlem Černého 517/13, Praha 7, náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

I. **Předmět řízení**

Podanou žalobou je napadeno shora označené rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Liberec, odboru dopravy (dále jen „magistrát“) ze dne 26. 1. 2017, č. j. MML117963/16/3138/OD/PO.

Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán odpovědným ze správních deliktů provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) tím, že podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu jako provozovatel motorového vozidla ■■■ RZ ■■■ nezajistil, aby při užívání vozidla na pozemní komunikaci byly dodrženy povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovených zákonem o silničním provozu, když bylo zjištěno, že dne:

„ad 1) 20. 11. 2015 minimálně v době od 13:34 hod. do 14:00 hod. řidič s vozidlem ... v Liberci v ulici ■■■ se z nedbalosti neřídil dopravní značkou IP 27a (pěší zóna) s výjimkou vozidel uvedených v její spodní části – mimo vozidla přepravující osobu těžce postiženou nebo těžce pohybově postiženou a cyklistů a zásobování 18.00-09.00, 11.00-13.00“, s dodatkovou tabulkou „vjezd na soukromá a vyhrazená stání povolen“. Tím bylo porušeno ustan. § 39 odst. 5 zákona o silničním provozu a toto jednání má znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.“

„ad 2) 11. 1. 2016 minimálně v době od 11:48 do 12:00 na náměstí Dr. E. Beneše v Liberci se řidič s vozidlem ... z nedbalosti neřídil dopravní značkou IZ6a (pěší zóna) s výjimkou vozidel uvedených v její spodní části – mimo vozidel přepravující osobu těžce postiženou nebo těžce pohybově postiženou a cyklistů; zásobování o celkové hmotnosti vozidla 6t 6,30- 11,00 a 18,00-22,00 hod.; mimo vozidel svatebčanů s povolením Magistrátu města Liberec; vjezd na soukr. a vyhrazená stání povolen. Vozidlo nebylo žádným způsobem označeno. Tím bylo porušeno ustan. § 39 odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (zákon o silničním provozu) a toto jednání má znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.“

Za uvedené správní delikty byla žalobci podle § 125g odst. 3 a § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 sb., správního řádu, povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

Z předloženého spisového materiálu vyplynulo, že Městskou policií Liberec byly magistrátu dne 13. 1. 2016 a 1. 3. 2016 oznámeny shora popsané přestupky neznámého řidiče vozidla ■■■ RZ ■■■. K oznámení přestupků městská policie připojila fotodokumentaci uvedeného vozidla, dopravního značení pěší zóny a vyrozumění o oznámení podezření ze spáchání přestupku, které bylo na vozidle zanecháno.

Jako provozovatel vozidla byl zjištěn žalobce. Byl proto výzvou ze dne 19. 1. 2016, resp. ze dne 3. 3. 2016 vyzván k zaplacení určené částky za správní delikty provozovatele vozidla a současně byl poučen o tom, že může označit řidiče vozidla, který se popsaného přestupkového jednání s vozidlem dopustil. Žalobce v zastoupení zmocněnce – právnické osoby ODVOZ VOZU s.r.o., se sídlem ■■■, ■■■, sdělil, že v prvním případě provozované vozidlo řídil Daniel Pinkas, v druhém případě ■■■.

Záznamem ze dne 17. 6. 2016, resp. 8. 8. 2016 byly věci obou přestupků odloženy s odůvodněním, že správní orgán nezjistil do 60 dnů, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.

Dne 8. 8. 2016 vydal magistrát příkaz, kterým žalobce uznal odpovědným ze spáchání

dvou správních deliktů provozovatele vozidla. Žalobce proti příkazu podal odpor, který nebyl nijak odůvodněn.

Správní delikty byly projednány při ústním jednání dne 21. 9. 2016, kterého se žalobce ani jeho zmocněnec nezúčastnili. Magistrát při ústním jednání provedl dokazování dosud obstaraným spisovým materiálem. Rozhodnutím ze dne 12. 10. 2016 byl žalobce ze shodných správních deliktů provozovatele vozidla uznán vinným. K odvolání žalobce žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 12. 2016 prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil magistrátu k novému projednání. Důvodem byly vady řízení spočívající v tom, že žalobci bylo též kladeno za vinnu, že nezajistil dodržování povinnosti stanovené § 4 písm. c) a § 39 odst. 4 zákona o silničním provozu, ačkoli tato porušení zákona nelze klást k tíži provozovatele vozidla, byť se jich řidič vozidla dopustil.

Rozhodnutím ze dne 26. 1. 2017 uznal magistrát žalobce vinným ze shora popsaných správních deliktů. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že ze spisového materiálu má přestupkové jednání za prokázané. Žalobce jako provozovatel vozidla tedy podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodrženy povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovených zákonem o silničním provozu, když bylo v uvedené době na uvedených místech zjištěno, že řidič se s žalobcovým vozidlem neřídil dopravní značkou IP 27a pěší zóna, resp. IZ 6a pěší zóna, čímž byl porušen § 39 odst. 5 zákona o silničním provozu a jednání má znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Dále magistrát konstatoval, že při stanovení výše sankce přihlédl k tomu, že žalobce jako provozovatel reagoval na výzvu k zaplacení určené částky za správní delikt, sdělil totožnost řidiče předmětného vozidla, výzva tomuto řidiči zůstala však bez odezvy. Magistrát dále uvedl, že první podmínka § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, a sice že se jednalo o neoprávněné zastavení a stání, byla splněna a toto jednání bylo řádně písemně a fotograficky zdokumentováno. Porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích nemělo za následek dopravní nehodu dle § 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu. Za správní delikty lze uložit podle § 125f odst. 3 a § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu pokutu v rozpětí od 1 500 Kč do 2 500 Kč. Magistrát uložil pokutu na polovině rozpětí zákonné sazby, což odůvodnil tím, že jde o opakované porušení odpovědnosti. Blanketní odvolání proti uvedenému rozhodnutí žalobce ani k výzvě magistrátu nedoplnil.

Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 29. 3. 2017 žalovaný žalobcovo odvolání zamítnul a prvostupňové rozhodnutí magistrátu ze dne 26. 1. 2017 potvrdil. Podle žalovaného postupoval magistrát v souladu se zákonem o silničním provozu. Magistrát se pokusil kontaktovat žalobcem označeného řidiče Pinkase, zjistil ale, že je nedostižný. V druhém případě žalobce označil řidiče ■■■, správním orgánům je přitom známo, že zmocněnec společnost ODVOZ VOZU s.r.o. uváděné osoby řidiče označuje ve velké míře i v jiných případech, proto magistrát věci přestupku odložil v souladu s § 66 odst. 3 písm. g) správního řádu. Žalovaný zdůraznil, že samotné přestupky podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu nejsou předmětem řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, kdy k odpovědnosti za tento správní delikt se nevyžaduje zavinění. Žalovaný konstatoval, že byla splněna podmínka § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť se jednalo o neoprávněné zastavení nebo stání, když řidič vozidla se neřídil dopravní značkou IP 27a pěší zóna, resp. IZ 6a pěší zóna a došlo tak k porušení § 39 odst. 4, odst. 5

zákona o silničním provozu, když takové porušení pravidel provozu vykazuje znaky přestupku podle § 125 odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Jednání nemělo za následek dopravní nehodu, byla splněna podmínka podle § 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu. Žalovaný uzavřel tím, že žalobce za správní delikty odpovídá a magistrát mu v souladu s § 125f odst. 3 a § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu uložil pokutu na střední hranici zákonem stanoveného rozmezí pokuty, což odůvodnil opakovaným porušením povinnosti řidiče.

II. Žalobní námitky

Žalobce ve včasné žalobě namítal, že popis skutků ve výroku prvostupňového rozhodnutí není dostačující. Z výroku nelze dovodit, jakým konkrétním jednáním mělo dojít k porušení § 39 odst. 5 zákona o silničním provozu, magistrát totiž pouze uvedl, že řidič žalobcova vozidla se „neřídil“ předmětným dopravním značením. Zmíněné ustanovení přitom stanoví několik povinností. Z výroku tak není zřejmé, jakou povinnost řidič žalobcova vozidla porušil. Pokud u druhého skutku magistrát dodal, že „vozidlo nebylo žádným způsobem označeno“, lze uvést, že z § 39 odst. 5 zákona o silničním provozu taková povinnost označení vozidla v pěší zóně neplyne. Z výroku nevyplývá, že by se jednalo o neoprávněné zastavení nebo stání, případně že by byl přestupek zjištěn automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, ani že neměl za následek dopravní nehodu. Z výroku tedy nejsou patrné všechny znaky skutkové podstaty správního deliktu podle § 125f silničního zákona. Výrok je v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu a je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost.

Žalobce také poukázal na neurčitost specifikace místa spáchání údajných správních deliktů ve výroku rozhodnutí. V obou případech magistrát vymezil místo přestupku jako úsek ulice ■■■ a nám ■■■ v ■■■. V obou případech režim pěší zóny neplatí v celé označené ulici, resp. náměstí. Žalobce tvrdil, že parkoval v nezaplatněných místech uvedené ulice a náměstí. Výrok neobsahuje také právní předpis vydaný v působnosti města Liberec, na základě kterého by byl povinen platit parkovné. Dále žalobce uvedl, že takové parkovné podléhá cenové regulaci, avšak v jeho případě převyšovalo parkovné regulované, proto nebyl povinen jej uhradit. Přesto sdělil, že parkovné zaplatil, ale s odstupem času neuchovává doklad o jeho úhradě. Jako důkaz žalobce označil obrazové přílohy s vyobrazením ulice ■■■ a nám. ■■■ a jejich vyznačení na mapových podkladech v celém jejich průběhu. Z výroku by mělo být podle žalobce patrné, v jaké části těchto ulic vozidlo stálo, aby bylo jasné, v jakém úseku platnosti předmětného dopravního značení se vozidlo nacházelo. Žalobce odkázal na případ řešený Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 11/2015-42. Dodal, že nelze přehlédnout, že i v pěší zóně je několik míst, kde mohlo vozidlo stát v souladu s právními předpisy.

Výrok podle žalobce dále neobsahuje všechna právní ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno. Absentuje odkaz na ustanovení, které obsahuje sankční sazbu, podle které byla žalobci pokuta uložena. Tedy ustanovení, které stanovuje sankci za přestupek, jehož znaky údajné správní delikty vykazují. Ve výroku měl být také odkaz na § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu a odkaz na ustanovení, které stanovuje význam dopravního značení, které měl řidič porušit.

V další žalobní námitce žalobce uvedl, že správní orgán nezohlednil kritéria předepsaná § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, jehož si zjevně nebyl vědom. Při úvaze o výměře sankce zohlednil pouze, že se jednalo o souběh.

Podle žalobce byl porušen i § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu tím, že magistrát nevedl společné řízení o všech jeho správních deliktech. Žalobce upozornil na výzvu ze dne 9. 7. 2016 vydanou podle § 125h zákona o silničním provozu, tedy více jak 4 měsíce před vydáním prvostupňového rozhodnutí. Magistrát podle žalobce mohl očekávat, že bude zahájeno řízení o třetím správním deliktu žalobce a mohl a také měl tento delikt projednat ve společném řízení s ostatními dvěma správními delikty.

Žalobce konstatoval, že byl porušen čl. 40 odst. 6 Listiny základních práva a svobod, protože správní orgány neposuzovaly, zda novější právní úprava, která nabyla účinnosti po spáchání údajných správních deliktů, není pro žalobce příznivější, ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2014, č. j. 7 As 34/2013-29. V této souvislosti žalobce uvedl, že vyhláška Ministerstva dopravy č. 294/2015 Sb. nezná dopravní značku IP 27a, kterou měl řidič žalobcova vozidla dne 20. 11. 2015 porušit.

Nakonec žalobce namítal, že § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou a ústavními principy a dal soudu ke zvážení podání návrhu k Ústavnímu soudu na zrušení relevantních ustanovení zákona o silničním provozu.

Rovněž vyjádřil nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a požadoval anonymizaci rozhodnutí ve věci.

Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného i prvostupňové rozhodnutí magistrátu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný plně odkázal na napadené rozhodnutí a příloženou spisovou dokumentaci s tím, že správní delikty žalobce byly plně prokázány. Žalovaný navrhoval, aby soud žalobu zamítnul.

IV. Posouzení věci soudem

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.

Předmětem soudního přezkumu jsou rozhodnutí správních orgánů ve věci správních deliktů provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu, o nichž bylo rozhodnuto ve společném řízení ve smyslu § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu.

Podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu *provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*

Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu *právnícká nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*

Podle § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu *právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud*

- a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání,*
- b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a*
- c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.*

Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu *obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a*

- a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo*
- b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.*

Podle § 125g odst. 1 zákona o silničním provozu *je-li zahájeno řízení o uložení pokuty za správní delikt podle § 125f, nelze již zahájit řízení o přestupku pro stejné porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích. Řízení o přestupku lze zahájit, pokud se provozovatel vozidla zproští odpovědnosti za správní delikt podle § 125f odst. 5.*

Podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu *obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud*

- a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2,*
- b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a*
- c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení.*

Podle § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu *výzva podle odstavce 1 musí obsahovat popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, označení přestupku, jehož znaky skutek vykazuje, výši určené částky, datum splatnosti určené částky a další údaje nezbytné pro provedení platby a poučení podle odstavců 6 a 7.*

Podle odst. 6 uvedeného ustanovení platí, *neuhradí-li provozovatel vozidla určenou částku, může obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, který jej vyzval k uhrazení určené*

částky, písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku ve lhůtě podle odstavce 3. Toto sdělení se považuje za podání vysvětlení. O tomto postupu poučí obecní úřad obce s rozšířenou působností provozovatele vozidla ve výzvě podle odstavce 1. Podle odst. citovaného ustanovení platí, je-li určená částka uhrazena po dni splatnosti, obecní úřad ji bezodkladně vrátí provozovateli vozidla.

V úvodu krajský soud zdůrazňuje, že právní úprava správního deliktu provozovatele vozidla je založena na objektivní odpovědnosti. Přenesením odpovědnosti za určité přestupkové jednání na provozovatele vozidla (včetně vypořádání se s návrhem Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 3. 2016 na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu) se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40, či např. ze dne 20. 9. 2016, č. j. 6 As 239/2015 – 31 (všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že objektivní odpovědnost provozovatele vozidla s možností liberace za správní delikt podle § 125f zákona o silničním provozu, spočívající v porušení povinnosti dle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, není v rozporu s čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. s čl. 39 a čl. 40 Listiny základních práv a svobod, konkrétně s ústavní garancí principu presumpce neviny, práva nevypovídat a nebýt nucen k sebeobviňování. V podrobnostech si zdejší soud dovolí na označené rozsudky odkázat.

S ohledem na uvedené závěry nepovažoval krajský soud právní úpravu odpovědnosti provozovatele vozidla za porušení povinnosti dle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu za rozpornou se základními právy a ústavními principy, neshledal proto důvod k postupu dle čl. 95 odst. 2 Ústavy a přerušení soudního řízení.

Poté přistoupil krajský soud k posouzení namítané nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí pro nesrozumitelnost způsobenou nedostatečným popisem skutků neznámého řidiče, které naplňují znaky přestupku podle zákona o silničním provozu, a nedostatečným označením místa protiprávního jednání.

Judikatura správních soudů klade na výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu vysoké formální nároky. V obecné rovině soud konstatuje, že v „rozhodnutí trestního charakteru (...) je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným (...), jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě.“ (dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73, Sb. NSS č. 1546/2008, všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz). Smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí, kterým je obviněný uznán vinným ze spáchání přestupku, je to, aby jeho jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním a aby byly řádně vymezeny rozhodné okolnosti z hlediska naplnění znaků skutkové podstaty deliktu, posouzení překážky litispendence, dodržení zásady *ne bis in idem*, překážky věci rozhodnuté, z hlediska vymezení okruhu dokazování a pro zajištění práva na obhajobu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2015, č. j. 9 As 214/2014 – 48, či ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9 As 290/2014 –

53, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 5 As 267/2016 – 15).

V projednávané věci má krajský soud za to, že popis přestupkového jednání, za něž nese odpovědnost žalobce jako provozovatel vozidla, není jednoznačný. Skutkové věty prvostupňového rozhodnutí nejsou formulovány tak, aby bylo zřejmé, v čem vlastně podstata přestupkového jednání řidiče spočívá. Z výroku rozhodnutí nevyplyvá, jakým konkrétním jednáním řidiče byla porušena povinnost stanovená § 39 odst. 5 zákona o silničním zákonu způsobem, jež zakládá odpovědnost provozovatele vozidla ve smyslu § 10 odst. 3 ve spojení s § 125f odst. 1, § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu. Nelze odhlédnout od faktu, že § 39 odst. 5 zákona o silničním provozu stanoví více pravidel silničního provozu, která musí řidič dodržovat v pěší zóně. Ustanovení § 39 odst. 5 zákona o silničním provozu stanoví, že *v obytné a pěší zóně smí řidič jet rychlostí nejvýše 20 km.h-1. Přitom musí dát zvýšená ohleduplnosti vůči chodcům, které nesmí ohrozit; v případě nutnosti musí zastavit vozidlo. Stání je dovoleno jen na místech označených jako parkoviště.* Popis skutku tedy není formulován tak, aby z něj beze všech pochybností vyplývalo, dodržení jaké konkrétní povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích ve smyslu § 39 odst. 5 zákona o silničním provozu žalobce nezajistil. Popsaný deficit zřejmě ovlivnil i rozhodnutí žalovaného, který jak v citaci prvostupňového rozhodnutí v části rozhodnutí, kterou vymezil předmět odvolacího řízení, tak v odůvodnění rozhodnutí jednání neznámého řidiče vozidla žalobce, který se „*neřídil dopravní značkou*“ kvalifikoval také jako porušení § 39 odst. 4 zákona o silničním provozu.

K nesrozumitelnosti výroku prvostupňového rozhodnutí přispívá také nedostatečné vymezení místa, kde se měl řidič vozidla protiprávního jednání s předmětným vozidlem dopustit. Z početné judikatury správních soudů, která se otázkou uvedení místa přestupkového jednání ve výroku rozhodnutí zabývá, plyne, že posouzení otázky, zda je místo spáchání přestupku určeno ve výroku rozhodnutí dostatečně určitě, odvisí od okolností každého konkrétního případu.

V této souvislosti žalobce odkázal na závěry v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 42, který se zabýval otázkou přesného označení místa spáchání správního deliktu provozovatele vozidla, jestliže přestupkové jednání řidiče vozidla spočívalo v neoprávněném parkování. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že z výroku správního rozhodnutí ve věci správního deliktu spočívajícího ve stání motorového vozidla bez zaplaceného parkovacího poplatku musí být patrné, že vozidlo stálo vskutku v místě, kde je zaplacení daného poplatku uloženo dopravní značkou. Proto zásadně nestačí uvedení ulice, v níž vozidlo mělo parkovat, jsou-li v dotyčné ulici jak placená místa k parkování, tak místa neplacená. Uvedený rozsudek řešil případ nedovoleného parkování, kdy místo spáchání bylo uvedeno pouze názvem ulice, kde bylo možné s vozidlem parkovat na více místech. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 23. 11. 2016, č. j. 2 As 249/2016 – 39, dovodil, že by bylo nedostatečné, pokud by místo spáchání skutku ve správním rozhodnutí bylo vymezeno pouhým odkazem na název ulice, bez informace o tom, že ulice obsahovala zpoplatněná stání po celé délce. Platí zásada, že přesné místo spáchání správního deliktu nelze identifikovat až po analýze fotografií ve správním spise, případně při jejich porovnání se situací na místě.

V posuzovaném případě byla místa, kde se neznámý řidič neřídil dopravní značkou

značící pěší zónu, označena jako „v *Liberce ulici Moskevská*“, resp. „*na náměstí Dr. E. Beneše v Liberci*“. Z takto vyjádřeného popisu místa skutku dle přesvědčení soudu (také s ohledem na nejednoznačný popis přestupkového jednání) nevyplyvá, kde přesně se vozidlo v ulici ■■■■, resp. na ■■■■ nacházelo a že se skutečně nacházelo právě v úseku vyznačeném dopravní značkou pro pěší zónu, např. na místě mimo vyhrazené parkoviště, apod. Žalobce přitom namítá, že režim pěší zóny neplatí v celé ulici Moskevská, ani na celém náměstí Dr. E. Beneše, přičemž tomuto tvrzení se žalovaný nijak nebránil. Má-li správní orgán místo, kde mělo dojít k protiprávnímu jednání v úseku komunikace označeném dopravní značkou označující pěší zónu, dostatečně prokázané spisovým materiálem, nic mu nebrání, aby toto místo přesně popsal ve výroku rozhodnutí tak, aby nevznikaly pochybnosti o tom, že se vozidlo skutečně nacházelo v pěší zóně a na místě, kde řidič porušuje konkrétní povinnost a pravidlo silničního provozu.

Z uvedených důvodů má soud za to, že výrok rozhodnutí magistrátu trpí takovými nedostatky, které je činí nesrozumitelným ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

K dalším námitkám, ve kterých se žalobce vyjadřuje ke skutkovým okolnostem parkování a placení parkovného, se pro vytýkanou vadu nemůže soud vyjádřit. Rovněž nebylo na místě, aby se soud zabýval námitkami směřujícími do správních úvah o výši uložené pokuty. Naopak nic soudu nebránilo, aby vypořádal žalobní body, ve kterých žalobce namítal absenci zákonných ustanovení ve výroku napadeného rozhodnutí a procesní vady, kterých se magistrát ve správním řízení dopustil.

V souladu s § 68 odst. 2 správního řádu platí, že *ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1*. Součástí výroku o správním deliktu je výrok o trestu, tj. sankci, kterou správní orgán za správní delikt ukládá. Výroková část rozhodnutí tedy musí obsahovat též právní ustanovení, podle kterých byla uložena sankce za daný správní delikt.

Podle § 125f odst. 3 silničního zákona *za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč*.

Podle § 125g odst. 3 zákona o silničním provozu platí, že *za více správních deliktů provozovatele vozidla podle § 125f, projednaných ve společném řízení, se uloží pouze jedna pokuta podle § 125f odst. 3. Pro určení výše pokuty se použije sazba pokuty za přestupek nejpřísněji postižitelný*.

Z uvedeného vyplývá, že o konkrétní výši pokuty, která se za správní delikt provozovateli ukládá, se rozhoduje podle sazby pokuty za určitý, ve společném řízení nejpřísněji postižitelný, přestupek. Toto ustanovení, podle kterého je pokuta s odkazem na § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, ukládána, má být součástí výrokové části rozhodnutí. Pokud toto ustanovení [konkrétně § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu] magistrát ve výroku rozhodnutí neuvedl, postupoval v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu.

Naopak dle přesvědčení soudu nebylo pochybením, pokud magistrát ve výroku rozhodnutí nezmínil § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu. Smyslem § 68 odst. 2 správního řádu nepochybně není uvést veškerý výčet zákonných ustanovení, jejichž existenci musí při svém rozhodování správní orgán reflektovat. Ustanovení zákona o silničním provozu obsahující kritéria, ke kterým správní orgán přihlíží při své správní úvaze o výměře sankce za správní delikt, nelze vnímat jako ustanovení, podle kterého by byla žalobci pokuta za správní delikt přímo uložena. Shodně soud nahlíží také na ustanovení, jež stanoví význam dopravního značení, které měl neznámý řidič porušit.

Jako nedůvodnou vyhodnotil soud námitku, v níž žalobce namítal porušení § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu, podle kterého *dopustil-li se provozovatel vozidla více správních deliktů podle § 125f, o kterých je příslušný vést řízení též úřad obce s rozšířenou působností, vede se o těchto deliktech společné řízení.*

Žalobce se odvolával na výzvu ze dne 14. 9. 2016 podle § 125h zákona o silničním provozu, která mu byla jako provozovateli vozidla zaslána v souvislosti s údajným správním deliktem ze dne 9. 7. 2016. Soud má za to, že ve fázi, kdy je provozovateli vozidla teprve zasílána výzva dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu k úhradě částky, nelze vést společné řízení o správních deliktech, o nichž už s provozovatelem vozidla probíhá správní řízení. Žalobce zcela pomíjí, že mohl na výzvu ze dne 14. 9. 2016 reagovat způsobem, který mohl mít za následek, že řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nebude s žalobcem vůbec vedeno. Žalobce mohl částku stanovenou ve výzvě uhradit, mohl jako řidiče označit osobu, se kterou mohlo být úspěšně vedeno přestupkové řízení. Pokud nebylo se žalobcem v době vydání prvostupňového rozhodnutí magistrátu již zahájeno řízení o správním deliktu provozovatele vozidla ze dne 9. 7. 2016 (vydáním příkazu, oznámením o zahájení řízení), což žalobce ani netvrdil, nelze magistrátu vytýkat, že o všech správních deliktech nevedl společné řízení.

S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2014, č. j. 7 As 34/2013 – 29, žalobce dále namítal porušení čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. V této souvislosti se dovolával změny vyhláškou č. 294/2015 Sb.

V obecné rovině lze nepochybně žalobci přisvědčit, že v řízení o správních deliktech se analogicky odpovědnost posuzuje podle zákona účinného v době spáchání deliktu; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele příznivější, přičemž opomenutí správního orgánu zabývat se tím, není-li nová právní úprava pro pachatele příznivější, představuje zásah do jeho práva na spravedlivý proces (srov. závěry Nejvyššího správního soudu v žalobcem označeném rozsudku ze dne 24. 1. 2014, č. j. 7 As 34/2013 – 29)

Soud však má za to, že absence úvah, zda není nová právní úprava pro žalobce příznivější, může představovat zásah do práva na spravedlivý proces a nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí pro nedostatek důvodů jen tehdy, pokud ke změně ustanovení právních předpisů, které byly aplikovány, skutečně došlo, případně bylo-li posouzení správního deliktu podle jiné právní úpravy výslovně namítáno.

V souzeném případě žádné konkrétní námitky v průběhu správního řízení, s nimiž by se musely správní orgány výslovně vypořádat, žalobce neuplatnil. Přijetí vyhlášky

č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, s účinností

od 1. 1. 2016, pro žalobce žádnou příznivější právní úpravu nepředstavuje. Uvedená prováděcí vyhláška sice od 1. 1. 2016 neupravuje dopravní značku IP 27a (obsahuje napříště dopravní značku označující začátek pěší zóny pod č. IZ 6a), přechodné ustanovení § 27 ovšem stanoví, že dopravní značky a dopravní značení umístěné přede dnem nabytí účinnosti vyhlášky, které svým vyobrazením neodpovídají této vyhlášce, pozbývají platnosti až uplynutím dne 31. 12. 2025. Z uvedeného soud dovozuje, že ani přijetí uvedené prováděcí vyhlášky nemohlo na posouzení věci ničeho změnit.

V. Závěr a náklady řízení

Vzhledem k tomu, že část žalobních námitek shledal soud důvodnou, zrušil postupem podle § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení a nezákonnost a věc mu podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení, a to bez jednání v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s. Protože důvodem postupu soudu byly zásadní vady výroku prvostupňového rozhodnutí, využil soud možnosti dané mu § 78 odst. 3 s. ř. s. a zrušil i prvostupňové rozhodnutí magistrátu.

V dalším řízení jsou správní orgány vysloveným právním názorem soudu vázány dle § 78 odst. 5 s. ř. s. Bude tedy povinností magistrátu jako správního orgánu I. stupně odstranit vytýkaná pochybení a jednoznačně popsat způsob protiprávního jednání neznámého řidiče žalobcova vozidla tak, aby ze skutkové věty bylo též zřejmé, dodržení jaké povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích žalobce jako provozovatel vozidla nezajistil. Místo deliktního jednání bude třeba upřesnit tak, aby bylo z výrokové části zřejmé, že daný úsek pozemní komunikace spadá do působnosti konkrétního dopravního značení (a že se např. jednalo o místo mimo vyhrazené parkování, či parkování bez parkovacího lístku, apod.). Správní orgán I. stupně též do výroku rozhodnutí doplní ustanovení zákona o silničním provozu, podle kterého, odkazem § 125f odst. 3 ve spojení s § 125g odst. 3 tohoto zákona, pokutu za správní delikt ukládá.

Soud poznamenává, že nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce a jeho právního zástupce a požadavek na anonymizaci rozhodnutí ve věci, není na místě v rozsudku vypořádávat, neboť se nejedná o žalobní body. Soud pouze na okraj konstatuje, že publikace rozhodnutí na webových stránkách Nejvyššího správního soudu není v kompetenci krajského soudu.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého *účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.*

V souzeném případě byl žalobce úspěšný, proto mu soud proti žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

Ty byly tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu dle příslušné položky sazebníku soudních poplatků ve výši 3 000 Kč a odměnou právního zástupce za 2 úkony právní služby ve výši 6 200 Kč [2 úkony právní služby po 3 100 Kč dle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4

písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], náhradou hotových výdajů ve výši 600 Kč (2 paušály po 300 Kč za 2 úkony právní služby dle § 13 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu), a částkou 1 428 Kč odpovídající příslušné 21 % DPH z odměny a příslušné náhrady v souladu s § 57 odst. 2 s. ř. s., celkem tedy 11 228 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 1. listopadu 2017.

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu